

ZLOMY A PÁ~ELOMY - XVI.

ÁšterÁ½, 29 leden 2013

Tak jo. Holky odjely a mně chyběly skoro hned. PÁ™istihl jsem se, Á¾e pÁ™i nákupu jsem automaticky míÁ™il k jesenkám, o kupuju pro Myškaron;ku a k „voÁ™iškÁ™m“;, co strašně ráda mlsá Pavlína. TakÁ¾e jsem koupil pamlsky králíci, jenÁ¾e ona to stejně neocení, Á¾ere s obrovskou chutí snad úplně všechno.

Sotva jsem vyloÁ¾il nákup, mĀl jsem telefon – Milena. Hm .. to uÁ¾ bude rok, co jsem s ní mluvil naposledy.

„Ahoj.“ Chvíli jsem váhal, jestli nemám dĀlat, Á¾e nevím, kdo volá, ale pÁ™išlo mi to zbyteĀné.

„ChtĀla bych mluvit s Myškou,“ houkla na mne.

„Tak jí zavolej.“

„Nebere mi to. Mohl bys jí laskavĀ Á™íct, Á¾e s ní chci mluvit?“

Ten hlas jsem fakt nepoznával. Docela by mĀ zajímalo, jestli ho pouÁ¾ívá standardně na mne a nebo jestli uÁ¾ ho takovej prostĀ má.

„A nechceš to zkusit jinak?“

„Jak jinak?“

„TÁ™eba trĀlivĀ znova od zaĀátku.“

„Nech si to pouĀování. Já uÁ¾ ho od tebe nepotÁ™ebuju.“

„Kdybys mĀla pravdu, tak se k ní asi dovoláš;, ne?“

NemĀl jsem to Á™íkat. Spustila docela dlouhý odstavec o tom, jak moc jí hlavnĀ Myška ublíÁ¾ila, jak ona byla maxim vstÁ™ícná a neodpustila si poznámku, Á¾e se nám to teĀ jezdí, kdyÁ¾ po nás nechtĀla polovinu auta.

„JeÁ¾íš neplácej, prosím. Tady nejsi v RychnovĀ. UÁ¾ tĀ vidím, jak kaÁ¾dej mĀsíc platíš dvaapĀtis leasing a pÁ™istavuješ auto v Hradci s plnou nádrÁ¾í.“

„VĀbec ses nezmaĀnil!“ prskla.

Za to ty jo. A hodnĀ.

"Takže já to shrnu. Myslela je dospělá, buď na ní musíš; jinak, aby s tebou mluvila a nebo musíš; jinak na mne, abych jí k tomu něco řekl."

"Jasně. Jako vždycky. Něco za něco," usměla se na dálku.

"Ano. Zadarmo si říješ; jenom ty."

A bylo.

Nevím, jestli to bylo z toho hovoru, ale nějak mě píchlo na prsou a blbě se mi dýchalo. Houby, z kouření to máš; dobře ti tak!

Jenže mě to nějak nepěšelo ani v práci. Absolvoval jsem děkanskou radu a i když jsem působil nejen vlastně vystoupení, měl jsem toho dost.

Požádal jsem Pěmka o dovolenou a vyrazil k doktorovi.

"Vás jsem dlouho neviděl," vítal mě praktik. "Tyhle pacienty mám nejradší. Tak co vám chybí?"

"Abych řekl pravdu, nevím. Prostě mě bolí na plicích a blbě se mi dýchá."

Poslechl si moje dýchací ozvy a pak řekl:

"Na zápal plic to nevypadá. Ale pro jistotu vás pošlu na plicní, prohlídnou si vás a uvidíme. A jak se vám říje v Hradci?"

Skvěle. Nikdy v životě se mi nedýchalo tak volně, jako tady. A to i když se mi vůbec volně dýchat moc nedá.

Zaskočil jsem vyřídít silniční daň, šli obvyklé prožití jednoho dne dovolené.

Podstatné je, že to mám z krku. Doma jsem se s králicí uvelebil u televize a sledoval je; poád

rozvášněné povolební debaty. Bára Basiková bude emigrovat. Hm.

Co si bez těch osobností počnem?

Usnul jsem v káblesle, králice se chválabohu povalovala v kleci. Má víc rozumu jak já, holka chlupatá.

Ráno jsem našel smsky od holek, budu muset napsat, že jsem prostě vytuhl. A nebo rovnou zavolat.

Povídali jsme si s Pavlínou snad půl hodiny. Roaming neroaming, stejně rád ji poslouchám a povídám si s ní.

O tom plicním jsem jí raději nic neřekl, stejně to bude ptákovina a zbytečně bych jí rozrušoval pletichy. Myška úplně rozkvetla, konečně se dala taky trochu do pohybu.

Na plicním bylo odpoledne docela volno. Cvakli si mě obnaženého a pro zprávu si mám dojít ke svému lékární. Já ten týden fakt prodovolenkuju taky.

Takže další den na středisko. Je já tam vůbec lezl. Ale je fakt, že to píchání, nebo jak to nazvat, zatím nepřešlo, ale co jiného s tím má člověk dělat.

Doktor mi našel trochu méně rozkošný než včera.

„Problém?“ zeptal jsem se rovnou.

„Sedněte si, pane Moravec.“

Sedl jsem si.

„Asi vás budu muset poslat na odborné vyšetření.“

„Co tím myslíte?“

„Není důvod se nějak obávat, ale myslím, že na těch plicích nějaký nález být může.“

„Jaký nález?“

„Já vám to přesně říct nemůžu, od toho vás pošlu do nemocnice. Ale nemusíte mít zbytečné obavy, to co se mi na těch plicích nelíbí, není nic velikého.“

„Nádor?“

„To je to, co bych teď neřekl. Chápete.“

„Rozumím.“

Asi mi to ještě po rádu nedocházelo.

„Počítejte s tím, že si tam trochu polevíte, na jeden den to nebude,“ a začal sepisovat ošetrovací-výšetrovací poukazy.

„To není zrovna dobrá zpráva.“

„Nepředbíhejte. Opravdu si nemyslím, že by to mělo něco vašeho znamenat. Prostě to raději necháme prověřit.“

Tak jo. Necháme to prověřit. Seděl jsem chvíli v autě a přemýšlel, jestli mám přemýšlet. Zavola

„Prosím tě, zítra bude? Hodilo by se, kdybys se mnou zašel na rektorát. Vypadá to, že nám konečně přiklepou ten web.“

To to trvalo.

„Přemku ... je mi to blbý, ale asi teď chvíli nebudu. Za chvíli se stavím v kanceláři a proberem.“

„Něco vašeho?“

„Nevím, snad ne.“

Nevím. Nevím. Nevím. Tohle slovo nemám rád a nepoužívám ho často. Jenže, co dělat? Jistota je vlastně přemých a zrovna teď věc není pro mě.

Píp.

„Skoda, ze tu nejsi, je tu krasne, zrovna jsme postavily snehulaka, posilam ti fotku. Miluju te, Pavlina.“

ROMAN